

Evenimente trăite împreună cu profetul Elisei (8)

Foamete în Adunare/Biserică?!

John Thomas Mawson

© SoundWords, Online începând de la: 01.10.2018, Actualizat: 01.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 2 Împărați 4.38

2 Împărați 4.38: Elisei s-a întors la Ghilgal, și în țară bântuia o foamete. Pe când fiii prorocilor ședea înaintea lui, a zis slujitorului său: „Pune oala cea mare, și fierbe o ciorbă pentru fiii prorocilor!”

O foamete în țară: Cum descoperă cei întristați cauza și remediul întristării

»O foamete în țară.« Așa cum îi place diavolului. Căci nu vor batjocori popoarele păgâne, care urau pe Israel, zicând: „Aceasta este tot ce poate să facă Domnul vostru, cu care vă lăudați, pentru voi? Când ați venit în această țară, curgea lapte și miere, iar acum se aseamănă cu o pustie arsă de soare, sau cu o pustie fără apă. Și voi, poporul ales, preaiubiții Domnului, aproape că muriți de foame.” Dar numai Israel era de vină. Toate acestea au venit, pentru că ei au nesocotit poruncile Lui. Diavolul se bucura de aceste suferințe, dar inima compătitoare a lui Dumnezeu era întristată, și Numele Lui era batjocorit printre popoare.

»O foamete în țară.« De câte ori nu auzim din gura copiilor lui Dumnezeu plângerea tristă, că adevărul a făcut loc rătăcirii, că sufletele lor nu mai sunt hrănite ca în timpul de odinioară, că, atunci când se roagă pentru pâine, primesc piatră, căci nimic altceva nu sunt învățăturile înșelătoare ale oamenilor, pe care nici o putere nu le poate transforma în pâine, decât numai o imitație a diavolului, invențiile lui, ca să batjocorească dorința sufletului. Ei citesc despre zilele când Hristos era vestit în puterea Duhului Sfânt și Adunările erau zidite sufletește, când creștinii mărturiseau cu inima înflăcărată pe Hristos și așteptau plini de dorință revenirea Lui. Ei își pot aminti de zilele când inima lor era plină de fericire în urma lucrării de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu, care în zilele noastre, în general, nu este iubit și este făcut ineficient prin aceia care se lasă pradă plăcerilor carnale și iubesc desfătățile.

Există astăzi părerea, că trebuie să se ofere poporului ceva interesant, ceva atrăgător; distracțiile și plăcerile trebuiesc promovate. Se spune, că aceasta ar fi misiunea bisericii. Copiii lui Dumnezeu suferă din cauza aceasta, iar inima Domnului este întristată. Numele lui este batjocorit de aceia care nu-L iubesc, care spun: „Nu v-a uitat Domnul vostru? Nu este creștinismul vostru depășit? Vă mai satisface? Veniți la noi și lăsați-ne pe noi să îngrijim de voi; mâncați pâinea noastră, este mai bună decât a voastră.” Nu ocupă lumea, firea pământească și diavolul locul dintâi la sărbătorile lor? Dragostea față de Hristos s-a răcit, starea duhovnicească slăbește, viața creștină este bolnavă și este amenințată să moară, și lumea, care susține toate acestea și râde, aproape că nu poate să-și ascundă disprețul față de biserica dusă în rătăcire și necredincioasă.

Ar fi foarte ușor să se scrie volume cu expunerea acestei stări triste a lucrurilor, dar toți aceia, pentru care scriem, nu au nevoie de ele, căci le cunosc și le simt adânc. Unii dintre ei părăsesc lucrarea primită duminica și își varsă plângând în rugăciune necazul lor înaintea Domnului. Care sunt cauzele acestei foamete din țară? Și de ce nu primește poporul lui Dumnezeu hrana adevărată? Nu există nici un medicament? La această întrebare vreau să răspund.

O astfel de situație tristă rezultă fără îndoială din faptul că aceia, care mărturisesc pe Domnul, și-au părăsit dragostea dintâi, au devenit indiferenți față de Cuvântul lui Dumnezeu și fără grijă cu privire la Numele Domnului. Asemenea lui Israel în vechime, nesocotesc voia Sa. Și-au îndreptat urechea spre aceia care în primul rând pun la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu, și apoi îl tăgăduiesc, până nu se mai știe ce a spus Dumnezeu. Da, se ajunge până acolo, că nu mai ești sigur. Aceștia nu au nici candelă pentru picioarele lor și nici lumină pentru cărarea lor. Ei se aseamănă cu corabia care plutește fără busolă și fără hartă și mânată fiind de un vânt greșit va ajunge cu siguranță să eșueze. Dar aceasta nu este totul. S-au sfărâmat și barierele, care despărțeau de lumea, care a răstignit pe Hristos. Așa cum odinioară Israel s-a amestecat cu popoarele, tot așa buruiana dăunătoare, din care ei se trag, a stricat prin sămânța ei grădina curată a Domnului, unde a crescut din abundență. Indiferența față de Cuvânt și tovărășia cu lumea sunt urmarea faptului, că s-a pierdut dragostea dintâi pentru Domnul. Ambele sunt cei mai mari pustiitori și cu siguranță cauza foametei foarte răspândită.

Elisei a venit la Ghilgal, unde fiii prorocilor sufereau din cauza foametei. Ghilgal ar trebui să fie ultimul loc în care te-ai aștepta la foamete. Era situat în apropierea Cetății palmierilor, pe malurile dătătoare de viață ale Iordanului. Acolo a sărbătorit Israel, după intrarea lui în țară, pentru prima dată Paștele și a mâncat din roadele țării. De acest loc erau legate amintiri fericite, și fiii prorocilor cunoșteau istoria lui. De aceea s-au gândit plini de tristețe la acele zile de mult trecute.

Dar ce schimbare le-a adus prezența lui Elisei. Din milă pentru ei, Dumnezeu le-a trimis pe Elisei, și el a adus cu sine har suficient, ca să le împlinească toate nevoile. Ce model frumos al Domnului nostru Isus Hristos a fost Elisei! Ce bine este, că ne putem adresa Lui, care este plin de har și de adevăr și în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței. Nici o misiune, nici o greutate, nici o împrejurare sau nevoie, fie cu privire la persoana ta, sau la Adunare, nu sunt prea mari pentru El. El poate să ajute în orice ispită; harul Lui este suficient pentru toate. »*În El locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii.*« Minunat Mântuitor, lăudat și totdeauna vrednic de adorare! El este aproape de toți aceia care se îndreaptă pe deplin spre El, ca să le ajute și în cea mai mare nevoie a lor.

Există un drum, și numai unul, pe care harul, puterea și înțelepciunea Sa devin ale noastre. El îți stă la dispoziție, la dispoziția fiecărui copil al lui Dumnezeu, da, la dispoziția oricărei Adunări de pe întinsul pământului. Dar noi trebuie să ne adresăm Lui, și în timp ce facem aceasta, să-L recunoaștem ca Domn al nostru. El trebuie să poată domni peste toate. Cu siguranță, în Biserică Sa are dreptul la aceasta, căci El a iubit-o și S-a dat la moarte pentru ea, pentru ca »să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.« Cine îndrăznește să pună la îndoială acest drept al Lui? Și totuși, așa cum Israel l-a alungat odinioară din via Lui, tot așa El este astăzi alungat de o mare parte din Biserică Lui mărturisitoare. El stă înaintea unei uși închise, ca și la Adunarea din Laodiceea. Cuvântul Lui nu este păzit și Numele Lui este tăgăduit. Aceasta este cauza mare a foametei.

Singurul remediu de vindecare este în primul rând, întoarcerea la ce a fost la început. »Ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi.« Trebuie să aibă loc o întoarcere la starea de la început, când Hristos era

totul în toți. Atunci numai voia Lui era decisivă în toate; numai El era onorat, iubit, adorat.

Fie ca copiii lui Dumnezeu, care suferă de foame, să acorde Domnului locul care I se cuvine în mijlocul lor, și dacă unii sunt în legături religioase, unde nu este posibil să I se acorde Domnului acest loc, atunci ei trebuie imediat și pentru totdeauna să se despartă de ele. Fă-o din pricina slavei Numelui Său, pentru ca sufletul tău să prospere. Nimeni să nu se dea mulțumit cu ceva mai puțin, decât cu certitudinea deplină, că El are locul de cinste în mijlocul Adunării, că El, și nu omul, este Cel care domnește. Atunci vom fi puși în situația de a ne bizui pe acele izvoare de ajutor, care sunt în El, și El ne va păstra în prospețimea și energia adevăratei vieți creștine.

Nu trebuie să ne așteptăm la lucruri așa de mari, ca în primele zile ale creștinismului, dar nu este nici un motiv, pentru care ele să nu fie așa de strălucitoare ca acelea. Și ele nu vor fi mai puțin însemnate, căci nici un har, cu care Domnul ne dotează, și nici o binecuvântare, pe care ne-o oferă prezența Sa, nu pot fi neînsemnate. »Pune oala cea mare, și fierbe o ciorbă pentru fiii prorocilor!«, a zis Elisei. Ei au nevoie de mâncare. Tot așa Domnul poate să hrănească pe ai Săi, cum a avut loc odinioară în Israel, când Domnul a făcut să plouă pâine din cer. Nu privi la oamenii învățați, nu te baza pe slujitorii Domnului, nu-ți pune speranța în conferințe, sinoade sau pe școli biblice; nu! îndreaptă-te exclusiv și fără rezerve spre El, spre Domnul viu, care hrănește și îngrijește Biserica. Recunoaște-I domnia absolută și cu simplitate și inima hotărâtă fă voia Lui, și cu deplină încredere lasă în seama Lui orice problemă și urmările ei!

Tradus de la: [Erlebnisse mit dem Propheten Elisa \(8\)](#)

Titlul original: „Eine Hungersnot im Lande. Wie solche, die darüber betrübt sind, die Ursache und das Heilmittel entdecken“

din seria de articole: „Befreiende Gnade wie sie in den Worten und Wegen des Propheten Elisa vor uns gebracht wird“

din periodicul lunar *Der Dienst des Wortes*, Ediția 11, 1933, pag. 201–206

Traducere: Ion Simionescu